

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'enginy del viatjant

per MIRET

En Tranquill Llestet, el viatjant més enginyós i acreditat del ram de les joguines, pren passatge per Amèrica.

En ésser en alta mar, sense comprendre per quin motiu, el va xell naufraga. Tothom prova de salvar-se...

i en Tranquill fa el mateix que els altres, sense desamparar, però, les seves maletes, que li serveixen de patins, i...

amb elles arriba a terra. Però per aquells indrets hi ha caníbals i un altre que no fos en Llestet es veuria perdut. Però ell, no. Ràpidament treu les joguines de...

màquina i les escampa damunt la sorra. I ell també se'n posa un al pit per tal que hom pugui creure que és un perfecte ninot dels móguts amb corda.

Els negres queden d'allò més sorpresos i satisfets en veure tantes coses boniques. I talment com uns infants meravellats, s'entretenen i riuen i fan galzara.

De sobte, un dels caníbals s'adona que encara queda per veure el ninot més gros. S'hi atança i donant una bona estona moltes voltes a la manivela que...

surt del pit d'en Tranquill, espera rialler. Aquest s'aixeca amb un encertat aire d'automàta i comença a caminar encarratat i a grans passes vers...

el lloc on hi ha l'embarcació dels negres. Munta ràpidament en ella, i a cops de rem s'allunya satisfet. — Estic de sort — exclama — de poder *piar* en una piragua!!!

L'abraçada

per CORNET

En Farrerons i la seva sogra no es podien veure. Sempre estaven en guerra furiosa, sense que l'apaivagadora intervenció de la pobra Agneta aconseguís posar-hi pau.

— Em mateu a disgustos! — exclamava. I afegia: — Sols m'anima la confiança que Déu voldrà, a la fi, escoltar els meus precis i que un dia podré veure-us abraçats i en harmonia.

En una ocasió s'originà un escàndol tan formidable, que la sogra en el paroxisme de l'indignació, jurà venjar-se d'aquella fera, com ella acostumava nomenar al seu gendre.

En Farrerons era artista i, és clar, l'excitació que li ocasionaven les baralles amb la seva mamà política feia que pintés amb gran valentia. Així era el que li feia aguantar el xàfec.

Acabada la disputa, aquell dia es posà a treballar en el seu quadre de grans dimensions. Mes no havia donat encara les primeres pinzellades, quan aparegué de puntetes la sogra irascible

la qual, covant la venjança que havia forjat contra el seu gendre, es disposà a esperar l'ocasió propícia, talment com el gat sap mantenir-se serenament a l'aguait per caçar la rata.

L'avinentesa esperada no tardà a presentar-se. El pintor s'havia recolzat a la tela i la seva mamà política, en notar-ho, trencà la pota del cavallet i, capta-plum! tot caigué daltabaix amb tal fortuna.

que estripant el quadre, el gendre va tenir d'agafar-se amb la sogra per no trencar-se la nou del coll.

Calculeu la satisfacció de l'Agneta en veure, a l'entrar, que, per fi, s'havia acomplert el seu desig: Sogra i gendre estretament abraçats!

LA MALEDICCIÓ DE LA GITANA

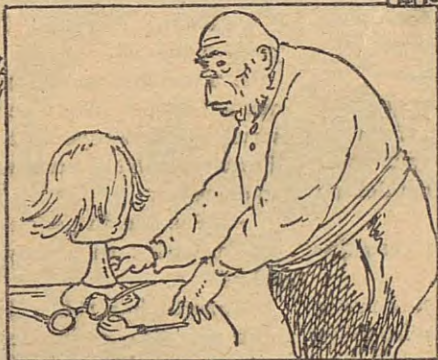
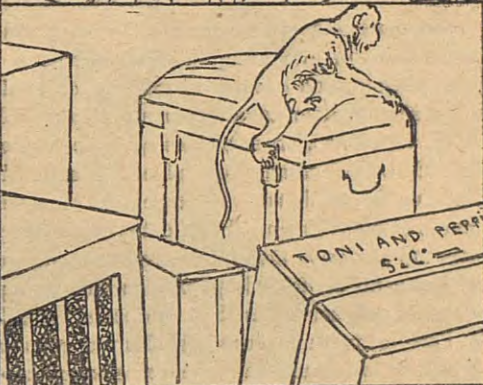
per SERRA MASSANA

UNA vegada que el cèlebre capità Terre-gada desembarcà a Andalusia, se li acostà una gitana demanant-li perricas a canvi de la «bona-ventura». Però

el capità no estava per romansos i se la va treure del davant amb un regany. La gitana, enfadada, li digué: — Así te conviertas en mico! — El capità i el seu pilot no en feren cas i es dirigiren al port pujant al seu vaixell que, devent salpar aquell mateix dia, embarcà els coneguts clowns Toni and Pepi, S. en C., i un simi transformista que els servia meravellosament en llurs representacions.

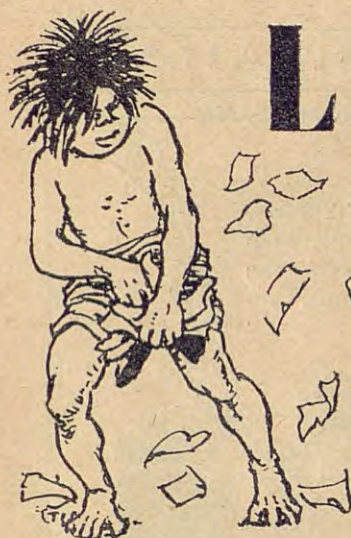

Però el devien tancar malament, car el micus s'escapà i, entre bots i cabrioles, féu cap a la cabina del capità moments abans d'anar-s'en aquest a dormir. Ara bé; l'honorable Terre-gada gastava perruca, ulleres i pipa; quals fòtils es tragué deixant-los damunt d'una taula i a l'abast del simi que tot

ho havia vist. I així que el capità s'adormí, s'apressà a fer ço que fan les bèsties de la seva mena. Imitar! I com que aquell, era un micus transformista, assolí la màxima perfecció. Vestit de capità, sortí a coberta i es posà a fer salts i tombarelles.

El pilot, que estava de guàrdia, el veié i, aterroritzat, exclamà amb to planyívol: — Té! la maledicció de la gitana! Pobre amic meu; com s'ha tornat!

LAU

les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

Al cap de vint dies els expedicionaris reaparegueren en l'acampament, vencedors una altra vegada. Per sort, no havien dut cap presa humana que obligués els catalans a presenciar, braços plegats, una escena de crueltat o de desesperació. De les sàries dels cavalls, anaven sortint robes, estres de cuina, esperons d'argent, eines agrícoles... i un llibre.

Els ulls d'En Lau s'embadaliren mirant aquell llibre que havia saltat d'un farcell de roba i que geia en terra sense que ningú hi parés esment. Era un llibre petit, forrat de pell negra, enlluernada per l'ús. Quan de temps que no veia una sola lletra! Lau senti un desig impetuós de fullejar aquell llibre, menyspreant pels salvatges. S'hi va acostar, simulant que no el veia. Però tot just allargava els dits per recollir-lo, un vailet indi se'n va amparar i va començar a esquinçar-lo amb joiosa fúria. Lau s'acomentà de recullir les fulles que voleïaven per l'aire. Per fer-se passar la fal·lera de llegir ja en tenia prou.

— Roig, Roig, — va fer amb entusiasme — vina que tinc uns fulls de devocionari. Podrem llegir una estona. Cuita!

— Poc en sé de llegir — va respondre el Roig amb posat consirós, però desseguida, veient el rostre il·lusionat del seu amic, va córrer al seu costat alegrement.

— No en saps? Això rail Jo te n'ensenyaré. Això ens ajudarà a passar el temps.

I des d'aquell dia, en les estones de lleure que els deixava l'avarícia de llurs amos, varen seure plegats davant les fulles del devocionari per fer la lliçó. Els indis, que mai els perdien de vista, varen adonar-se aviat d'aquest exercici i varen mirar En Lau amb una admiració manifesta. No és que aquella gent primitiva es deturés gaire a pensar com era meravellosa la invenció de l'alfabet que reduint les idees a signes, els donava ales per travessar les mars i els continents, els anys i els segles. No. Aquells homes, salvatgement positivistes, només sentien l'admiració del que descobreix un nou instrument de malvestat i de crim.

Després de demanar a Lau si, a més a més de llegir, no sabia escriure, li varen donar entenent de fer una carta a les autoritats espanyoles, oferint l'amistat i la pau en nom de la tribu poiutxe. Lau, davant aquella inesperada proposta que sols podia amagar un propòsit de traïdoria, va restar estupefacte.

— Maleïda l'hora en que ens hem posat a llegir! — va rondinar entre dents. — Fins el plaer més innocent ens l'han de convertir en una tortura!...

El seu primer impuls va ésser de llançar a terra les fulles que tenia als dits i de negar-se rodonament a fer el que li

demanaven. Accedint, no es faria còmplice d'una malifeta sagnant?

Fent veure que no entenia bé els desigs dels poiutxes va poder prolongar uns segons, sense que se n'adonguessin, el terme fatal de la seva decisió.

— Fes veure que escrius el que ells et dicten i exposa la nostra situació perquè vinguin a rescatar-nos... — li suggerí el Roig.

Lau era gairebé inclinat a seguir aquest consell, però el seu bon sentit l'en deturà. No era concebible que una gent tan enormement malfiada hagués deixat de preveure la possibilitat d'un engany tan planer i tan fàcil com el que li suggeria el Roig.

Els poiutxes es despacientaven i diversos símptomes advertien en Lau que llur irritació arribaria a l'extrema violència.

— Escriu, escriu... — li deia el Roig, fent veure que no parlava amb ell.

Lau prengué una de les fulles de guarda del devocionari que era tota en blanc, cercà un bocí de plom que ja li havia servit per l'ensenyament del Roig i va posar-se en actitud d'escriure. Abans, però, va dirigir-se als seus opressors i els va demanar:

— M'heu de dir per què voleu fer la pau amb la gent blanca? Per fer-los un parany i assassinar-los en acabat a mansalva?

Aquesta interpel·lació dita amb solemne energia va fer obrir uns ulls com dues taronges al Roig que va pensar arribada la seva fi. Però per fortuna, els poiutxes la varen acceptar humorísticament. Volien la pau perquè les autoritats espanyoles els farien un bon present de vi i d'aiguardent: ve-li aquí. Després, quan els vingués a tomb, trencarien la pau... i campí qui puga!

Lau començà a escriure conscienciosament la demanda de pau dels poiutxes, mig esperant que no causarien cap dany memorable i que tal vegada obriria les portes a algun esdeveniment propici. Si arriba a escoltar el consell del Roig! Els indis l'obligaren a llegir trenta o quaranta vegades el missatge i a traduir-lo trenta o quaranta vegades més. Tots escoltaven amb terrible atenció; ai, d'En Lau si haguessin copiat un sol dubte o una sola alteració en les lectures!

Convençuts que el missatge interpretava bé llurs desigs, cinc genets amb dotze cavalls partiren com ambaixadors, cap a la línia espanyola.

Lau i el Roig els seguiren amb la vista fins que es perderen en l'horitzó.

XII

Sota la protecció del cacic Txelpuruca

Varen passar dies i més dies sense que els ambaixadors tornessin. Lau i el Roig s'adonaren aviat que els poiutxes els miraven de cua d'ull i compregueren que atribuïen a algun engany contingut en el missatge aquella triga normalment inexplicable.

Els poiutxes que descomptaven una fuga cap als establiments espanyols, varen trigar una estona a descobrir la veritable direcció dels fugitius. Aquesta circumstància va permetre a Lau i al Roig d'arribar amb més de mitja hora d'avanatge a l'acampament del cacic Txelpuruca.

Lau, en aquells mesos de captiveri, havia estudiat amb creixent intensitat els costums i l'organització dels seus amos, tant per nadiua curiositat com per servir-se'n el dia que calgués. Sabia perfectament que l'única autoritat que més o menys acataven les diverses tribus poiutxes escampades al Sur del riu Negre, era la del cacic Txelpuruca, ancià centenari que conservava fresc el record de les primeres topades amb la gent blanca. Aquest cacic amb el qual havia parlat

Quan s'hagué escolat un més, l'atmosfera de suspicàcia que els voltava es féu talment densa que els dos nois catalans varen preparar-se reciprocament a les pitjors contingències.

Un dia varen notar que en lloc de donar-los els cavalls vigorosos que els daven cada matí per anar a guardar els ramats, els donaren dos rocins magres, incapaços de suportar un galop de mitja hora. Lau i el Roig maliciaren que el perill era imminent i combinaren un pla gossadíssim per evitar-lo.

Cap a mig dia, veieren en l'horitzó que no havien deixat d'espigar un sol instant, un grup de genets. Sense vacil·lar, cuitaren a treure la brida de llurs rocins i amb totes les forces varen córrer cap un grup de cavalls que pasturava; amb cop d'ull segur, triaren els dos més corredors, els embridaren cuita-corrents i arrencaren al galop cap a l'oest, protegits per la massa del ramat.

dues vegades, li semblà a Lau la sola persona capaç de contenir la còlera de la tribu que s'imaginava traïda.

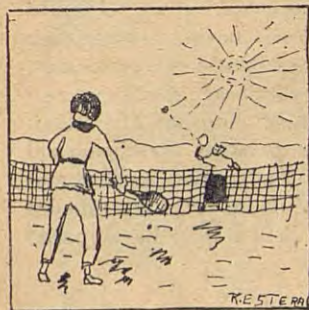
Ell i el Roig, saltaren del cavall i cuitaren a tirar-se als peus de Txelpuruca. El moment era crític. Calia persuadir-lo de llur innocència abans que no arribessin els perseguidors. Lau, atiat per la proximitat d'una mort segura, aconseguí unes facultats d'expressió, un accent de sinceritat, una força dialèctica que ell mateix es desconeixia.

No demanava pas que el seu testimoni prevalgués contra el testimoni de la seva tribu; només volia que la sentència fos ajornada fins a tant que no s'hagués esbrinat si el missatge era o no escrit lleialment, sense alteració ni engany. Lau només proposava això: que ell i el seu amic restessin sota la potestat del cacic fins a tant que es rebessin notícies certes de la sort dels ambaixadors que anaren o oferir la pau a les autoritats espanyoles.

(Continuarà)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 13.—RICART ESTEVA

Quan ve a veure'm un amic
li proposo tot seguit
de si al tennis vol jugar
perquè sé que'm distreuré.

N.º 14.—JOAN GENOVART

A mí m'agrada jugar
amb el meu amic Joanet
perquè anem a fer enfadar
al Nasi de càl Pepet.

N.º 15.—JOSEP M.º CUNILLES

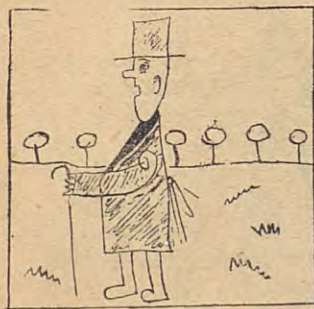
A mí el que m'agrada més,
és mirar el VIROLET,
les obres d'en Folch i Torres
Serra, Quelus i Cornet.

N.º 16.—JOSEP TORT

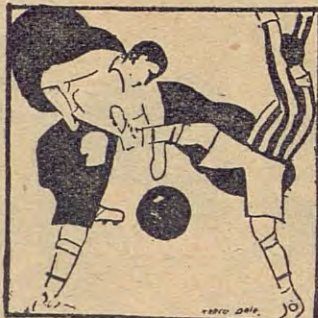
A mí m'agrada cantar
però sempre quan m'hi poso
els veïns s'han de tancar
les orelles: Els aixordol

N.º 17.—NARCIS PUMAROLA

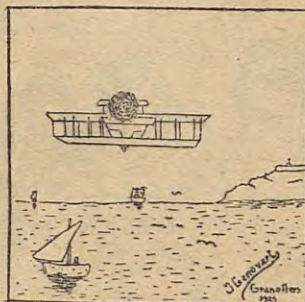
Aquest senyor que us presento
és molt ric i és advocat;
ésser com ell jo voldria
prò no tant lleig ni mal forjat.

N.º 18.—NARCIS BAIG

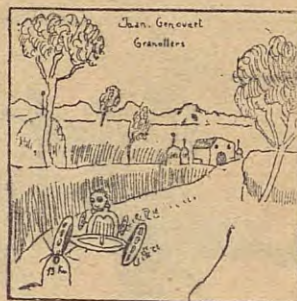
Poso a prova la memòria:
lo que a mí m'agrada molt
és sens dubte, el futbol
i més si tenim victòria.

N.º 19.—JOAN GENOVART

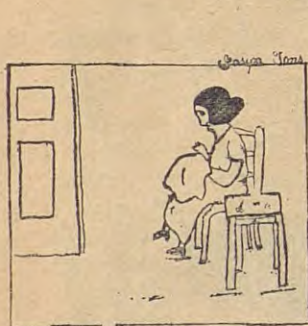
A mí m'agrada volar
per dessorre Barcelona
i sols abans de sopar
que per mí és l'hora més bona.

N.º 20.—JOAN GENOVART

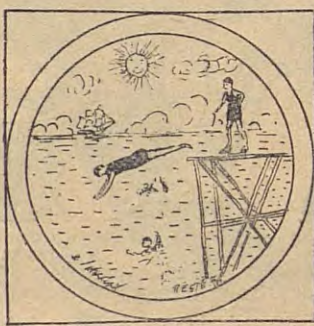
A mí m'agrada molt l'auto
que és un esport divertit
però, pots rebre algun «tanto»
si no ets ben eixerit.

N.º 21.—JOSEFA PONS

Jo prefereixo cosir
perquè fa treballadora
i estant del balcó a la vora
ja res més puc preferir.

N.º 22.—RICART ESTEVA

Molt estimat VIROLET:
només t'ho vull dir a tu
que de tants esports que hi ha
el preferit és nedar.

N.º 23.—FERRAN TARRAGO

Sempre el pescar m'ha agradat
I tot l'estiu pescaré.
A l'hivern que no podré
pescaré un refredat.

N.º 24.—NANEL SICART

A mí m'agrada nedar
i fer força capbussos
perquè és un esport de mar
i desenrotlla els pulmons.

N.º 35.—JOSEP ROVIRA

A mí m'agrada molt, ésser
un cuiner ben eixerit
i presentà a la mestressa
un pollastre ben rostí.

N.º 26.—JORDI BONET

A mí m'agrada la caça
però en un bosc molt llunyà,
i quan veig un porc senglà
em m'ha va tota la trasa.

N.º 27.—FRANCESC ESTRADA

M'agrada l'escriure a màquina
i si m'hi adorno un xic
em ve l'amo tot seguit
i em fa corregir la pàgina.

N.º 28.—RAFEL MAS

A mí m'agrada passejar
per la Plaça Catalunya
doncs per allí hi sol passar
la filla de càl Bulunya.

Rodolins incomplets

Vermut amb sifon

D. Pep i el Sr. Canut

En Sirera a D. Anton

Amb massa fúria el dispara

FRASE FETA

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. En Sirera a can Vi-nyola compra un formatge de bola. 2. Saludant a un conegut el formatge li ha caigut. 3. I tota la quitxallota el fa servir de pilota. Frase feta: Donar un bolet. Jeroglífic: Per mansoi que sigui un gos, si el trepitgen és rabiós. Entreteniment: Un tornavís.

JEROGLIFIC

El Bn DPn Dnt
Qll 1 d' Pintura - t rós
Dl -a ell
ENTRETENIMENT

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que's passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

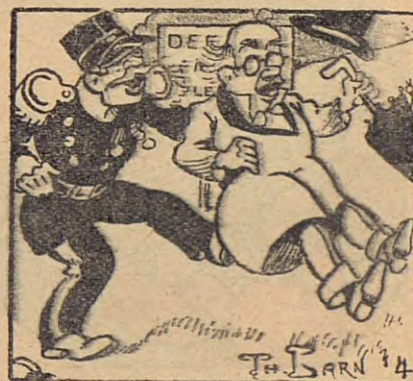
— Què diantre deu dir aquell rètol? Es ben trist tenir una vista com la meva; Des d'ací, m'es impossible llegir-lo!

— Escolteu, bon home: vós que teniu bona vista, em voleu fer el favor de llegir-me aquell cartell?
— Jo? Poc en sé de llegir, jo!

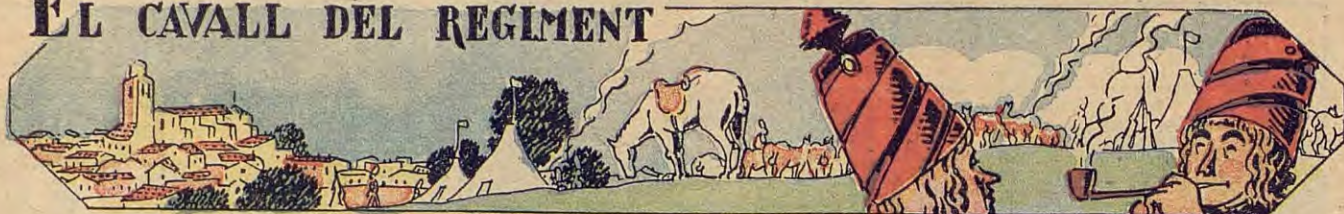
— Res, no em toca més reme! que acostar-m'hi una mica més. Hom no hi perd mai res de llegir un rètol.

— Fora d'ací, beneit! Ara vos portaré a la delegació i tindreu de pagar la multa! Qui us fa passejar per damunt de l'herbei, en lloc precís on hi ha un rètol prohibint-ho!...

EL CAVALL DEL REGIMENT

(De Schmidt) per PRAT

En temps de guerra acampava als voltants d'una vila un regiment d'Húsars amb les seves corresponents cavalleries nombrosíssimes.

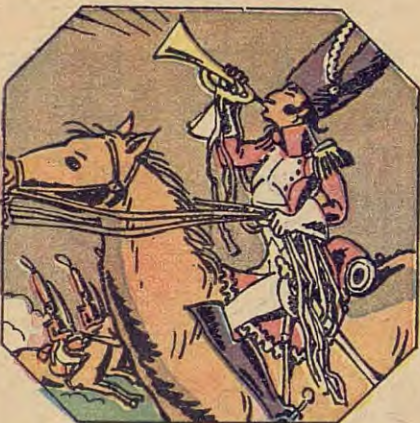
Però en Pispets, que feia de marxant i de lladre de cavalls tot a l'hora, una nit robà als Húsars un dels més bonics cavalls, i l'amagà al bosc.

Quan els Húsars foren lluny de la vila, el lladregot viatjà amb el cavall cap a un altre comarca, amb l'objecte de vendre'l a bon preu.

Arribà prop d'una ciutat i no volgué exposar-se a entrar-hi, sinó que preferí passar de llarg pels afores seguint les velles muralles que la rodejaven.

Però en anar a trencar una de les cantonades, albirà un esquadró de Dragons que anava a començar l'exercici. Sonà la trompeta,

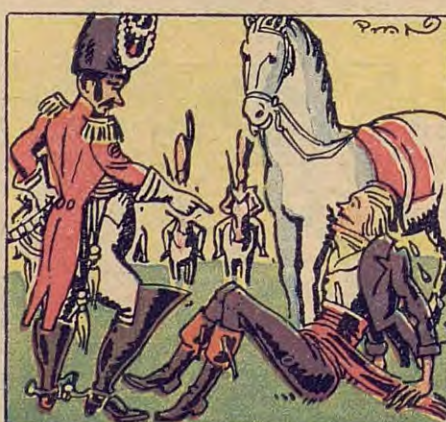
i el cavall arrencà a córrer cap a l'esplanada com un llamp, amb en Pispets muntat el qual es veié venir, tot seguit la pedregada a sobre.

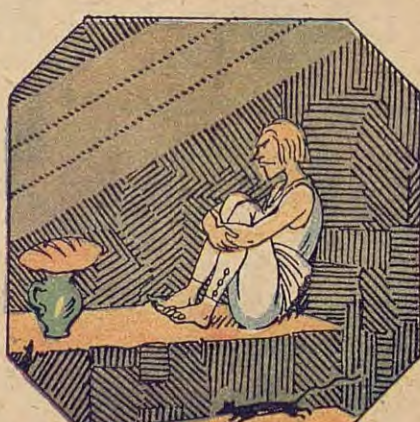
Entrà en el rengle dels cavalls del esquadró on, a la veu de comanament i tocs de trompeta, féu exactament com els altres; moviments i evolucions.

En Pispets tenia un pànic horrible. S'agafava on podia, suant la cansalada en mig de tan de trot i tan de galop, mentre els soldats es reventaven de riure.

Acabat l'exercici, els oficials i els soldats el voltaren i el comandant se li encarà preguntant-li: — D'on heveu pogut treure aquest excel·lent cavall de tropa?

En Pispets no pogué contestar a cap dels interrogatoris i descoberta la malifeta pagà la festa amb un quants anyets de presó.